

Общъ Календарь.

(Статия на А. Н. Дълевъ, печатана въ В. „Новини.“)

Въпроса за приемането единъ общъ календарь отъ цѣлия образованъ свѣтъ и особено отъ християнския е въпросъ, който много начесто се появява на сцената чрѣзъ печата и който не малцина интересува измежду онѣзъ, които сж въ състояние отъ една страна да разбиратъ, като колко голѣма би била ползата отъ такъвъ единъ календарь, а отъ друга — да усѣщатъ като колко голѣмъ е срама, щото днесъ, въ края на знаменития XIX вѣкъ, да има такава голѣма неразбория въ числението на годината и на мѣсецитѣ, щото да прѣдизвика очудване и присмѣхъ дору и въ най невѣжитѣ хора.

Тукъ, впрочемъ, не се говори за толковато други календари, като, напиримѣръ, еврейския „Халила“, китайския „Яо“, халдейския „Зодиякъ“, византийския „Индиктионъ“, персийския „Султанъ Неурузъ“, татарския „Мьочель“, арабския „Шемсие“, мохамеданско религиозния „Камарие“, мохамеданско гражданския „Румми“ и пр., нето пѣкъ за древно-египетския, древно-гърцкия, древно-римския и пр., които или не сж вече въ сила, или пѣкъ, ако сж, може да се считатъ за частни, понеже се поддържатъ само отъ единъ народъ или въ една държава, а думата е само за календаритѣ — „Юлианскій“, по който се придържатъ всичкитѣ народи отъ източноправославното християнско вѣроисповѣдание, между които народи е и нашия, и „Григорянския“, по който се води цѣлия католически и протестански свѣтъ, и който като да е приетъ и отъ дипломацията по международнитѣ ѝ работи. За тѣзи два календаря тука е думата именно за това, защото само между тѣхнитѣ, тѣй да се каже, защитници се води една глуха, но иначе опорита борба за да направятъ да придобие тѣхния календарь едно надмощие и да стане „общъ“.

До колкото съмъ челъ до сега по тоя въпросъ и до колкото съмъ могълъ да запомня, едно нѣщо съмъ забѣлѣжилъ, и то е, че въ тѣзъ борба защитницитѣ на Юлианския календарь не сж могли да оборжатъ както трѣбва своитѣ противници, нето пѣкъ да имъ докажатъ, че ако тѣхния календарь не е точенъ, то и Григорянския е тѣй сжщо неточенъ, и че нѣма причини за да се обвиняватъ народитѣ отъ източно-православното вѣроисповѣдание, че тѣ не щѣли били да признаятъ послѣдния по причина на фанатизмъ, понеже той билъ дѣло на Западъ—